

114972

Fra tundraens isnende øde
mot sør til Det svarte hav,
der hviler de unge som døde,
under sin snødekte grav.

Men aldri kan stoltheten rokkes,
og minnene ikke dø.
No ringes de sammen og flokkes
om tuer på steppens snø.

De reiste avsted våre helter
med Norges sang i sitt bryst,
möt menneskebølgen som velter
fra øst mot vår egen kyst.

De kjennes så levende nær oss
i julestemningens fred.
Det er som om karene ser oss
og vil feire julen med.

De brøt den i slagenes brenning,
knuste dens farlige makt,
og glemte i kampenes spenning
seg selv og sin egen akt.

Og tindrende klart i det fjerne,
hvor første gangen den stod
ser vi julens eventyrstjerne
som skinner i gåtefull ro.

De stupte med Norge i hjertet,
og hvisket i døden dets navn.
Vi sitter igjen med vår smerte,
og hele det såre savn.

Så rekker vi smilende hender,
og glemmer vår sorg og strid,
mens juletrelysene brenner
i stjerneglansen en tid.

Da dugges hver net rute
av varmen i minnets glød,
ved tanken på gutta der ute,
— som lever — — og de som er død.

Kjell Dreyer.